

Przestrzeń publiczna dla pieszego

Utworzono: czwartek, 08, kwiecień 2010 07:25 Ilona Hałucha

- Przestrzeń publiczna to nie tylko to po czym jeździmy, ale również to co widzimy – stwierdziła Jolanta Latała z Biura Architektury i Planowania Przestrzennego Urzędu m. st. Warszawy, podczas IV Konferencji Naukowo-Technicznej „Miasto i Transport 2010”. Równocześnie zaapelowała do uczestników konferencji, aby spojrzeli na problemy komunikacyjne nie tylko przez pryzmat prowadzenia samochodu czy roweru lub funkcjonowania komunikacji zbiorowej, ale także z punktu widzenia pieszego, który korzysta z przestrzeni publicznej.

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego dla Warszawy, w którym zostały zaznaczone poszczególne strefy, uchwalono w 2006 roku. I strefa – śródmiejska – obejmuje ściśle centrum, czyli dzielnice: Śródmieście, Praga Północ i Południe, część Mokotowa, Ochoty, Woli czy Żoliborza. Są to tereny ścisłej zabudowy wzdłuż układów drogowo-ulicznych. II strefa – miejska – obejmuje najczęściej wielorodzinne osiedla mieszkaniowe, przeważnie z okresu wielkiej płyty. III strefa – przedmieścia – to tereny osiedli domów jednorodzinnych oraz pierwsze niezagospodarowane tereny rolne, które mogłyby zostać wykorzystane pod tego typu zabudowę.

W strefie śródmiejskiej znajduje się wiele ulic i placów, które nazwano przestrzenią reprezentacyjną i powinny być szczególnie zagospodarowane jako wizerunek Warszawy. Jednym z podstawowych założeń jest mieszanie funkcji – miejsca pracy powinny powstawać również w strefie miejskiej, a ulice nie mają być jedynie drogami transportowymi, ale także odpowiednio zagospodarowanymi przestrzeniami miejskimi. W niektórych dzielnicach już tak się dzieje – przykładem jest aleja KEN na Ursynowie.

Sytuacja planistyczna Warszawy

Na 164 plany, obejmujące około 24% powierzchni miasta, w strefie śródmiejskiej uchwalonych zostało jedynie 19. W trakcie sporządzania jest kolejnych 30 planów spośród 151, które prowadzone są w skali całego miasta. Jedne z ciekawszych dotyczą: zmiany planu miejscowego otoczenia Pałacu Kultury i Nauki, gdzie powstaje koncepcja wprowadzenia wyższej zabudowy, plan okolic Ściany Wschodniej, czyli na wschód od ul. Marszałkowskiej do Nowego Świata. Nadal trwają prace nad stworzeniem planów dla rejonu dworców Gdańskiego i Wschodniego i okolic placu Unii Lubelskiej, gdzie przez zamknięte wojskowe tereny są one znacznie utrudnione.

W Biurze Architektury i Planowania Przestrzennego prowadzony jest rejestr wydawanych decyzji administracyjnych, m.in. o warunkach zabudowy czy pozwoleń na budowę. Na 64 tys. decyzji o warunkach zabudowy i prawie 21 tys. decyzji o pozwoleniu na budowę niespełna 10 proc. dotyczy strefy śródmiejskiej. Najwięcej decyzji wydawanych jest dla Mokotowa, Woli, południowego Żoliborza i Pragi Północ, które prawie nie mają planów zagospodarowania przestrzennego.

Główne problemy zagospodarowania przestrzennego

W strefie śródmiejskiej występuje bardzo dużo zamkniętych terenów pokolejowych. Obszary te są dużo większe niż potrzeba na same linie kolejowe. W związku z tym w większości są niezagospodarowane, a miasto nie może sporządzać dla nich planów miejscowych. Udało się jedynie warunkowo, po wstępnych uzgodnieniach z wojewodą i koleją, określić zasady gospodarowania tych zamkniętych terenów.

W centrum miasta znajduje się około 12 obszarów rozwojowych, które zostały wyróżnione w studium zagospodarowania. Najbardziej atrakcyjne z nich to otoczenie Pałacu Kultury i Nauki – ten obszar jest już przygotowany do zagospodarowania. Ponadto budowany jest Stadion Dziesięciolecia czy Centrum Nauki Kopernik nad Wisłą. W warszawskiej strefie śródmiejskiej istnieje wiele takich miejsc, które wymagają zagospodarowania.

W ostatnim czasie wpłynęło wiele koncepcji i wizji, które dotyczą lokalizacji wysokościowców. Zostało wykonane opracowanie, które wskazuje jak ochronić panoramę starego miasta. Zaznaczono w nim strefę, gdzie mogłyby powstawać tego typu obiekty, gdyż nie będą widoczne w tle starego miasta.

Biuro Architektury i Planowania Przestrzennego chce jeszcze opracować zasady urządzania i zagospodarowania przestrzeni ulic i placów. Oprócz „Analizy urbanistycznej możliwości lokalizacji budynków wysokościowych” istnieją już „Wytyczne do planowania i projektowania przestrzeni uwzględniające potrzeby osób niepełnosprawnych”, „Kształtowanie przestrzeni publicznej na przykładzie Szwajcarii” oraz „Kodeks reklamowy”. To są podstawowe wytyczne zagospodarowania dla przestrzeni publicznej.

- Pomysł stworzenia zasad urządzania i zagospodarowania przestrzeni publicznej narodził się podczas rozmów z kolegami z Politechniki Warszawskiej, którzy

Przestrzeń publiczna dla pieszego

Utworzono: czwartek, 08, kwiecień 2010 07:25 Ilona Hałucha

powiedzieli, że potrafią projektować drogi, czyli łuki, krawężniki, szerokości jezdni, a pomocy potrzebują przy zaplanowaniu przestrzeni dla pieszego, którą widzimy i po której chodzimy – podsumowała Jolanta Latała.

Ilona Hałucha

[Problemy zagospodarowania przestrzennego w obszarze śródmiejskim \(PDF, 7 MB\)](#)